

Ξέρουμε και κάποιους άλλους που διαλαλούσαν πως κάθε σπίτι έπρεπε να γίνει κάστρο και που κατέληξαν σιωπηροί παρατηρητές των μεγαλόπρεπων σπιτιών όπου κάθε τους πόρτα και κερκόπορτα.

Έτεροι άλλοι του αγωνιστικού κέντρου κατέληξαν περίπου, όπως τις αγωνιστικές μοτοσυκλέτες με τρυπημένα λάστιχα.

Συνεργοί αυτού του φαινομένου και η εκκλησία της Κύπρου. Βουβοί χωρίς λόγο παρρησίας, χωρίς λόγο πνευματικό, χωρίς λόγο επαναστατικό. Στοιχεία δηλ. που σηματοδοτούν την Ορθοδοξία. Επιτρέπει και αυτή με τη στάση της να εκχωρούνται τα «Άγια τοις κυσίν».

Συμπαραστάτες αυτού του φαινομένου και οι επονομαζόμενοι πνευματικοί άνθρωποι του τόπου. Φαίνεται να αγγίζουν τα πράγματα, μα δεν αφήνονται να τα καταλάβουν, δεν διακινδυνεύουν. Μιλούν στις γωνιές με τις χούφτες καπάκι στο στόμα. Αποφεύγουν τόσα όσα είναι αρκετά να τους μπήξουν στην κατάψυξη.

Και η είδηση στα ΜΜΕ να μοιάζει με συμβάν στατιστικής χροιάς. «Το 2014 ταξίδεψαν 10.000 Ελληνοκύπριοι από την κατεχόμενη Τύμβου, 10% περισσότεροι από το 2013». Χωρίς ένα σχόλιο, ένα προβληματισμό, χωρίς τύψεις. Μα γιατί δεν λέτε τουλάχιστον, πως εκεί έδρευε η 31 Μοίρα Καταδρομών που κατέλαβε το ύψωμα «Κοτσιά Καγιά», που ο εχθρός δεν μπόρεσε τότε να την εξευτελίσει αλλά που την ατιμάζουν τώρα οι ταξιδιώτες του «γλυκανάλατου ονείρου», από κοινού με τον Τούρκο κατακτητή.

Και η λεβεντιά πράξη που συνέβη στο αζήτητο παρελθόν. Και εμείς οι πολίτες ανυποψίαστοι και λωτοφάγοι, που γευματίζομε κάθε ώρα, που ξεπουλάμε Άγιους και Αγγέλους μισοτιμής, που πηγαινοερχόμαστε στους τόπους που μας άφησαν οι νεκροί ήρωες μας, αυτοδιαφημιζόμενοι σε απατηλά περιτυλίγματα, όπως εκείνα ακριβώς των δώρων πολυτελείας, που νομοτελειακά θα απολέσουμε τη γη και την ύπαρξή μας για τριάκοντα αργύρια.

Το σπίτι μου το πατρικό

της Παναγιώτας Παρασκευά
από το Τραχώνι Κυδρέας και τώρα στη Δερύνεια

Ονειρεύομαι και σαν πουλί φτεροπετώ
Μέσ' τα σοκάκια του χωριού μου τριγυρίζω
Ξυπνώ και μέσα μου πονώ
Και βλέπω πως το σπίτι μου το πατρικό
Μέρα τη μέρα καταλύεται μοναχό

Και πέφτει και σωριάζεται και ξεψυχά
Κι ακούω τις φωνές του και σπαράζω
Τα θυμωμένα χέρια μου απλώνω, να το κρατήσω ζωντανό
μα σάρκες απ' το πρόσωπο τραβώ
Που έχει πατήσει τόση συμφορά μέσ' τα δικά μας σωδικά